

Отрута

Максим Рильський

Богиня, смертного зустрівши юнака,
Жагу запліднення не в силі потаїти,
На його кинула полуменисті квіти
І щезла в запусті, принадна і легка.

Не вабся, хлопчику! Той мудрий, хто втіка,
Хто знає, що несе трутизна Афродити,
Хто любить чесний дім, акантом оповитий,
Де смертка смертного і друга друг чека.

Коли, зчарований, ти принесеш богині,
На терпкі пестощі уловлениц зміїні,
Дихання юності і життєдайний цвіт, —

Вона, життя нове — повік жива — зачавши,
Не попрощавшись, тебе лишить назавше,
Але й людський уже тебе не прийме світ!